

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal

DOSAR NR.

DECIZIA Nr.

Ședința publică din data de 25 noiembrie 2010

Președinte -
Judecător -
Judecător -
Grefier -

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de reclamanta SC SRL cu sediul în nr. județul împotriva sentinței nr. din septembrie 2010 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimata pârâtă **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE** cu sediul în str. nr. județul în reprezentanții săi legali.

Recursul timbrat cu taxă judiciară de timbru în cuantum de 2 lei potrivit chitanței nr. 10.2010 și timbru judiciar de 0,15 lei.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns recurenta reclamantă SC M SRL, reprezentată de avocat din Baroul Prahova, potri împuternicirii avocațiale depusă la dosarul cauzei, lipsă fiind intimata pârâtă DGFP

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că recursul se află la primul termen de judecată, este timbrat, motivele de recurs fiind depuse prin serviciul registratură din cadrul instanței la data de 15 noiembrie 2010, după care,

Curtea aduce la cunoștința părților posibilitatea apelării la procedura medierii, în baza dispozițiilor art.6 din Legea nr.192/2006, potrivit cărora "organele judiciare și arbitrale, precum și alte autorități cu atribuții jurisdicționale informează părțile asupra posibilității și a avantajelor folosirii procedurii medierii și le îndrumă să recurgă la această cale pentru soluționarea conflictelor dintre ele".

Totodată, luând act că în cauză nu se formulează alte cereri, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în susținerea recursului.

Avocat pentru recurenta SC SRL, având cuvântul, solicită admiterea recursului și, pe fondul cauzei, admiterea contestației și anularea Deciziei nr. misă de DGFP Prahova, a raportului de inspecție fiscală din 28.04.2008 și a deciziei de impunere nr.

În susținerea recursului reprezentanta recurenteii arată că organul fiscal a anulat dreptul de deducere pentru TVA, motivat de faptul că firma de la care furnizorul a achiziționat autoturismul a fost declarată inactivă în anul 2009, deci după ce achiziționase autovehiculul în urmă cu 2 ani. De fapt, și din concluziile expertizei întocmite în cauză reiese că societatea a dedus corect TVA-ul aferent leasingului financiar, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare la momentul deducerii.

Cu privire la cel de-al doilea capăt de cerere, cu privire la TVA colectat, instanța de fond nu a motivat respingerea acestui capăt de cerere, ignorând concluziile raportului de expertiză și apărările reclamantei. Mai mult decât atât, fapt ce reiese și din raportul de expertiză, susține recurenta că nu datorează TVA pentru suma de 522.197 lei, întrucât suma nu reprezintă contravaloare marfă, ci aport la contractul de asociere în participațiune.

CURTEA

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova sub numărul de mai sus, reclamanta SC [redacted] SRL a solicitat instanței de judecată, în contradictoriu cu pârâta DGFP PRAHOVA, anularea deciziei nr. [redacted] și a raportului de inspecție fiscală încheiat la 28.04.2008, inclusiv a deciziei de impunere nr. [redacted].

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că actele administrativ fiscale sunt nelegale, întrucât organele fiscale au stabilit în mod incorect obligații fiscale suplimentare de plată la TVA, astfel: 119.662 lei TVA respinsă la rambursare, 83.376 lei TVA stabilită suplimentar și rămasă de plată și majorări de întârziere cuantum de 41.547 lei.

Se arată că s-a anulat dreptul de deducere pentru TVA deductibilă în suma 119.662 lei, aferenta facturilor emise în perioada supusă controlului fiscal de către SC [redacted] IFN SA, în baza contractului de leasing financiar nr. [redacted] din 10.2007, privind achiziția de către societatea comercială reclamantă a unui autoturism marca [redacted] întrucât proveniența acestui bun era neelucidată la data inspecției fiscale.

S-a reținut că primul furnizor al autoturismului (dintr-un lanț de 3 furnizori), SC [redacted] SRL nu a putut fi contactat, motiv pentru care a fost sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria sectorului 3 București de către Garda Financiară.

Reclamanta a arătat că organele fiscale și-au întemeiat această concluzie pe Ordinul M.F.P. nr. 363/25.03.2009, în care, la poziția nr. 714 din lista contribuabililor declarați inactivi – anexa la acest ordin, SC [redacted] SRL figurează cu domiciliul fiscal în [redacted] str. [redacted], nr. [redacted] bl. [redacted], sc. [redacted], ap. [redacted], cod unic de înregistrare 2354055, ca urmare a dosarului de declarare ca inactiv, întocmit de DGFP a Mun. București.

S-a constatat, de asemenea, că în perioada supusă controlului acest autoturism nu a fost utilizat de societatea reclamantă pentru realizarea de operațiuni taxabile, respectiv veniturile înregistrate au fost realizate numai din închirierea unui spațiu și nu au fost înregistrate cheltuieli cu carburanți auto.

Pe baza acestor constatări, în consecință, organele fiscale au stabilit că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA în suma de 119.662 lei, invocând disp. art. 146 alin. 1 lit. A și B din Codul Fiscal și decizia nr. V/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reclamanta susține că facturile emise de societatea de leasing în baza contractului de leasing îndeplinesc toate condițiile cerute de art. 155 alin. 8 din Legea 571/2003.

Proveniența autoturismului este foarte clar dovedită, societatea de leasing este detinatoarea acestuia, potrivit cărții de identitate seria [redacted] nr. [redacted], iar reclamanta este utilizatorul.

Împrejurarea că SC SRL nu mai funcționează la sediul declarat nu-i poate fi imputată reclamantei, întrucât nu a avut raporturi fiscale cu aceasta societate.

Bunul respectiv este aferent realizării de operațiuni impozabile din punct de vedere al TVA, societatea având ca parteneri de afaceri pe SC SA, SC SA, cu care a încheiat contracte, folosind autoturismul la deplasările pentru negocierea clauzelor.

De asemenea, neînregistrarea pe cheltuieli a consumului de carburant are ca scop diminuarea pierderii fiscale.

Suma de 522.197 lei, a arătat reclamanta, reprezintă o contribuție a asociatului în cadrul unui contract de participațiune, contract încheiat între reclamantă și SC București, în calitate de asociat secund.

Această sumă a fost înscrisă în mod eronat în ordinul de plată, fiind contabilizată eronat în contul 462 în loc de 458, reclamanta în perioada octombrie 2007 – decembrie 2008 neachiziționând nici un fel de marfa de la SC SRL și nici nu i-a vândut acesteia mărfuri.

În drept cererea a fost întemeiată pe disp. art. 218 alin. 2 cod proc. fiscală și pe Legea contenciosului administrativ.

Pârâta a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, reiterând considerentele din decizia atacată.

În cauza au fost administrate proba cu înscrisuri și proba cu expertiza contabilă.

Prin sentința nr. 374 din 21.09.2010 Tribunalul Prahova a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta.

Pentru a pronunța această sentință tribunalul a reținut că organele fiscale au anulat dreptul de deducere a TVA aferent facturilor emise în baza contractului de leasing financiar, precum și TVA-ul aferent sumei de 522.197 lei, ce a constituit obiectul contractului de asociere în participațiune, cu accesoriile aferente, întemeiat pe dispozițiile art. 146 alin. 1 lit. A și B din Codul Fiscal și decizia nr. V /2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin decizia nr. V din 15.01.2007 a ICCJ – Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 732 din 30.10.2007, s-a decis că taxa pe valoare adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicita deducerea TVA.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că, potrivit art. 145 din Codul Fiscal, pentru exercitarea dreptului de deducere al TVA, orice persoană impozabilă trebuie să justifice dreptul de deducere, în funcție de felul operațiunii, precizându-se în cadrul reglementărilor date, la litera a și b, documentele ce trebuie prezentate pentru dovedirea fiecărei situații specifice.

În aplicarea corectă a disp. art. 21 alin. 4 lit. f și art. 145 alin. 8 lit. a și b din Legea 571/2003, precum și art. 6 alin. 2 din Legea 82/1991 rep., se impune să se considere că TVA nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicita deducerea TVA.

Prin decizia pronunțată în recursul în interesul legii s-a înlăturat motivarea operatorilor economici beneficiari de bunuri și servicii, în sensul că nu pot fi răspunzători pentru o faptă culpabilă săvârșită de o altă persoană juridică, în sensul că nu le poate fi imputată lor neobservarea formei facturilor sau a altor documente emise și nici situația juridică a acestora din momentul întocmirii documentelor justificative.

Raportat la această decizie tribunalul a înlăturat apărările reclamantei și concluziile raportului de expertiză.

Împotriva sentinței pronunțate a formulat recurs reclamanta SC [REDACTED] SRL.

Se susține, privitor la primul capăt de cerere, respectiv neacordarea dreptului de deducere a TVA aferentă facturilor de leasing emise de S.C. [REDACTED] LEASING S.A. că atât instanța de judecată, cât și organul de control au interpretat în mod eronat dispozițiile legale în materie, respectiv prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, care arată că, pentru exercitarea dreptului de deducere a T.V.A., orice persoană impozabilă trebuie să justifice suma taxei cu factura fiscală sau alte documente legale aprobate, emise pe numele său de către persoane impozabile, înregistrate ca plătitori de T.V.A.

În acest sens arată că, așa după cum a reieșit și din raportul de expertiză efectuat în cauza, autoturismul marca [REDACTED] a fost achiziționat în sistem leasing de către societatea recurentă de la [REDACTED] S.A (devenita ulterior S.C. [REDACTED] S.A.) în baza contractului de leasing nr. [REDACTED] 10.2007, TVA-ul aferent fiind dedus în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare la momentul deducerii, pe baza documentelor justificative prevăzute de art. 146 și 155 Cod fiscal, iar proveniența autoturismului era foarte clară din punct de vedere legal, societatea de leasing fiind deținătoarea autoturismului conform cărții de identitate a autoturismului seria G nr. 098076, societatea fiind doar utilizatorul legal al acesteia. Menționează că, în conformitate cu prevederile OG nr.51/1997, utilizatorul achită o redevență lunară (chirie) pentru folosința bunului, finanțatorul păstrând dreptul de proprietate pe toată perioada derulării contractului.

Mai arată recurenta că organul fiscal a anulat dreptul de deducere pentru T.V.A. în suma de 119.662 lei, motivând că S.C. [REDACTED] SRL, firma de la care furnizorul [REDACTED] a achiziționat autoturismul a fost declarată inactiva în anul 2009, deci la 2 ani de la achiziționarea autoturismului; în acest sens, așa cum a concluzionat și expertul în raportul întocmit în cauză, societatea a dedus corect TVA aferent leasingului financiar, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare la momentul deducerii, deținând documente justificative, respectiv facturi emise de SC [REDACTED] SRL, actuala [REDACTED]

Referitor la colectarea de TVA suplimentară, respectiv taxa pe valoarea adăugată colectată, stabilită suplimentară la control, recurenta susține că instanța nu motivează în nici un fel respingerea acestui capăt de cerere, înlăturându-se apărările, inclusiv concluziile raportului de expertiză contabilă, potrivit cărora TVA aferentă achiziției autoturismului și a eventualelor achiziții pentru întreținere și reparații este deductibilă și nu se datorează TVA pentru suma reprezentând aport la contractul de asociere în participațiune și nici accesorii aferente.

Mai susține că organele de control au reținut în mod eronat că societatea a încasat suma de 522.197 lei ca avansuri fără a emite facturi fiscale, până cel târziu în cea de-a 15-a zi lucrătoare a lunii următoare celei în care a încasat avansurile, așa cum se prevede la art. 155 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, refuzând să țină cont de contractul de asociere în participațiune încheiat în data de 26.10.2007 între societatea recurentă și SC ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ SRL, conform căruia aceasta din urmă se obliga să aducă aport suma de 522.000 lei.

Susține recurenta că prin actul de control au fost stabilite T.V.A. colectată suplimentar în suma de 83.376 lei și, de asemenea, majorări de întârziere în suma de 41.547 lei, în susținerea afirmațiilor sale organul de control menționând că pe extrasele de cont bancar, la descrierea operațiunilor, se specifica: CVF IS ~~XXXXXXXXXXXX~~ plată totală, CVF nr. ~~XXXXXXXXXXXX~~ 10.2007 și CV Marfa 00001, fără a ține seama de faptul că înscrisurile de pe ordinele de plată și extrasele bancare nu îi pot fi imputabile recurentei, aceste mențiuni fiind eronate; aceste facturi nu fac parte din plaja de numere a facturilor utilizate de societatea recurentă, deci suma de 522.197 lei nu poate reprezenta c/valoare marfa.

Pentru suma de 522.197 lei, reprezentând aport la asocierea în participațiune, nu pot fi aplicabile prevederile art. 134 indice 2 alin.2 lit.b din Codul fiscal, întrucât acestea se referă la exigibilitatea taxei înainte de data la care intervine faptul generator, și anume data la care se încasează avansul, numai pentru livrările de bunuri și prestări de servicii.

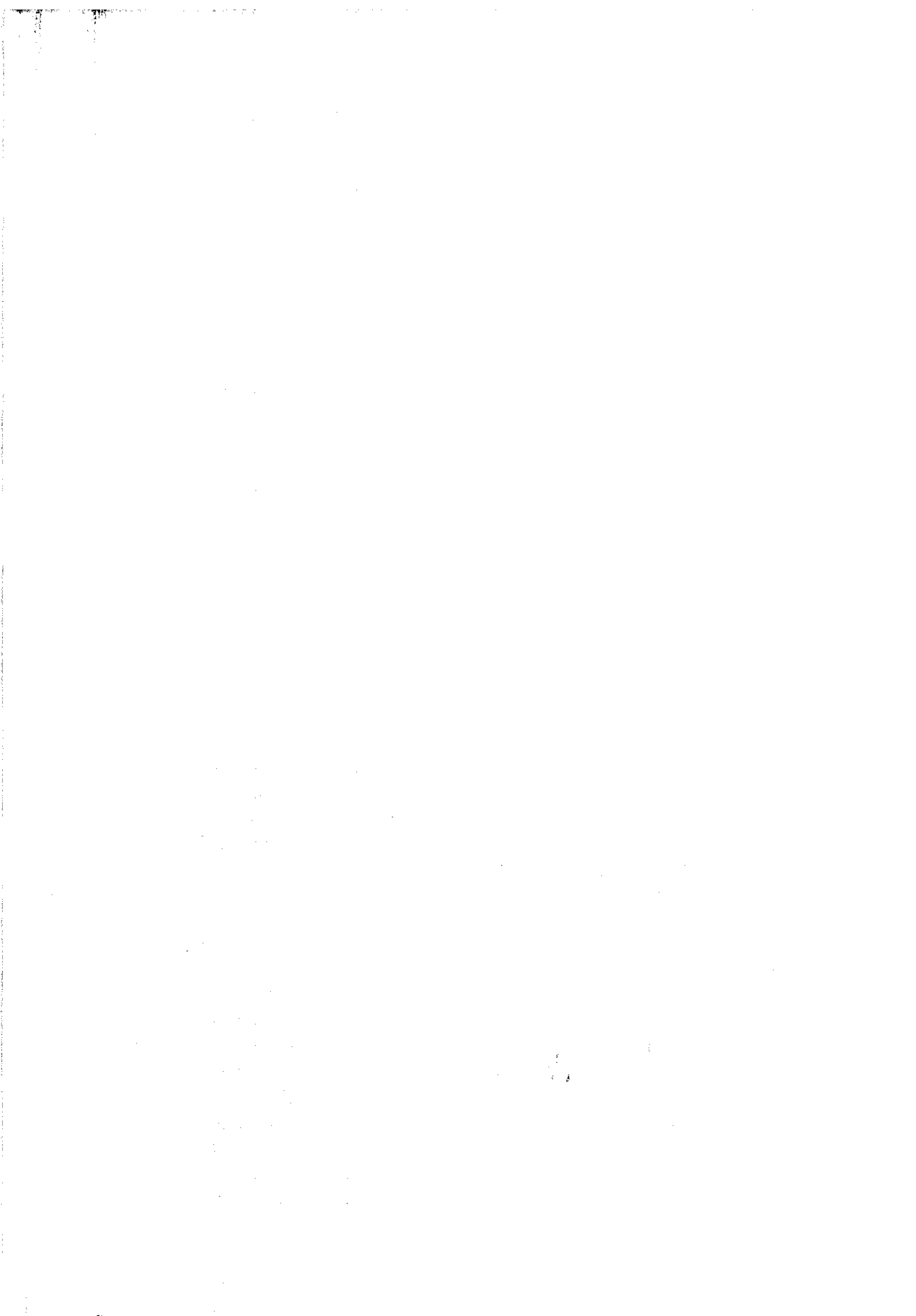
În concluzie, solicită admiterea recursului și, pe fondul cauzei, admiterea contestației și anularea ca netemeinică și nelegală a deciziei nr. 111/15.07.2009 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova, a raportului de inspecție fiscală parțială încheiat la data de 28.04.2008 și a deciziei de impunere nr. 377/1856/30.04.2009.

Intimata nu a formulat întâmpinare.

Curtea, analizând sentința pronunțată de instanța de fond prin prisma criticilor invocate de recurentă, având în vedere actele dosarului și dispozițiile legale incidente în materie, constată că recursul este fondat, pentru următoarele considerente:

a) În raportul de inspecție fiscală parțială încheiat la data de 28 aprilie 2009 se consemnează că, față de TVA deductibilă înregistrată de societatea reclamantă SC ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ SRL, în sumă de 233.796 lei, la control a fost stabilită o taxă pe valoarea adăugată deductibilă în sumă de 114.134 lei, cu 119.662 lei mai puțin, diminuarea reținându-se ca urmare a neacordării dreptului de deducere a TVA înscrisă în facturile primite de la SC ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ SA în baza contractului de leasing financiar nr. ~~XXXXXXXXXXXX~~ 16.10.2007, întrucât autoturismul obiect al leasingului a fost achiziționat de societatea de leasing financiar de la SC ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ SRL, care, la rândul său, îl achiziționase de la SC ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ SRL, această din urmă societate fiind inclusă pe lista contribuabililor inactivi prin ordin al președintelui ANAF, publicat în M.O. nr. 236/2009.

Organele de control fiscal au reținut că proveniența autoturismului nu este justificată în totalitate cu documente care îndeplinesc condițiile legale, iar, în plus, s-a constatat că autoturismul nu este utilizat pentru realizarea de operațiuni taxabile, reclamanta înregistrând venituri numai din închirierea unui spațiu și neînregistrând cheltuieli cu carburanți auto.

Curtea constată, analizând prima critică a recurente, că este întemeiată, deoarece recurenta-reclamantă a înregistrat în evidența contabilă TVA deductibilă în baza facturilor emise de societatea de leasing financiar – SC SRL, deținând documente justificative pentru operațiunea economico-financiară efectuată, pe de o parte, iar , pe de altă parte, primul proprietar al autoturismului - SC SRL – a fost declarat inactiv ulterior încheierii tranzacției și efectuării controlului, prin Ordinul președintelui ANAF nr. 363/25.03.2009.

Or, după cum reiese din expertiza contabilă efectuată în cauză, aceste facturi au fost completate corespunzător pentru a fi documente justificative, cu respectarea disp. art. 155 alin. 5 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, fiind înregistrate în contabilitate, iar autoturismul a fost, de asemenea, înregistrat în patrimoniul societății.

Totodată, din verificarea documentelor societății, expertul desemnat și expertul consilier al reclamantei au constatat că societatea recurentă a realizat, în perioada controlată, operațiuni taxabile, având dreptul de a deduce TVA, în conformitate cu disp. art. 145 alin. 2 lit. a din codul fiscal.

Pe de altă parte, potrivit disp. art. 11 alin. 1 ind. 1 din Codul fiscal, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție efectuată de un contribuabil declarat inactiv prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

În aceste condiții, instanța reține că declararea, ulterior încheierii contractului de vânzare-cumpărare având ca obiect autoturismul, a inactivității vânzătorului bunului nu poate afecta tranzacția încheiată anterior, cu consecința înlăturării acesteia de către organele fiscale.

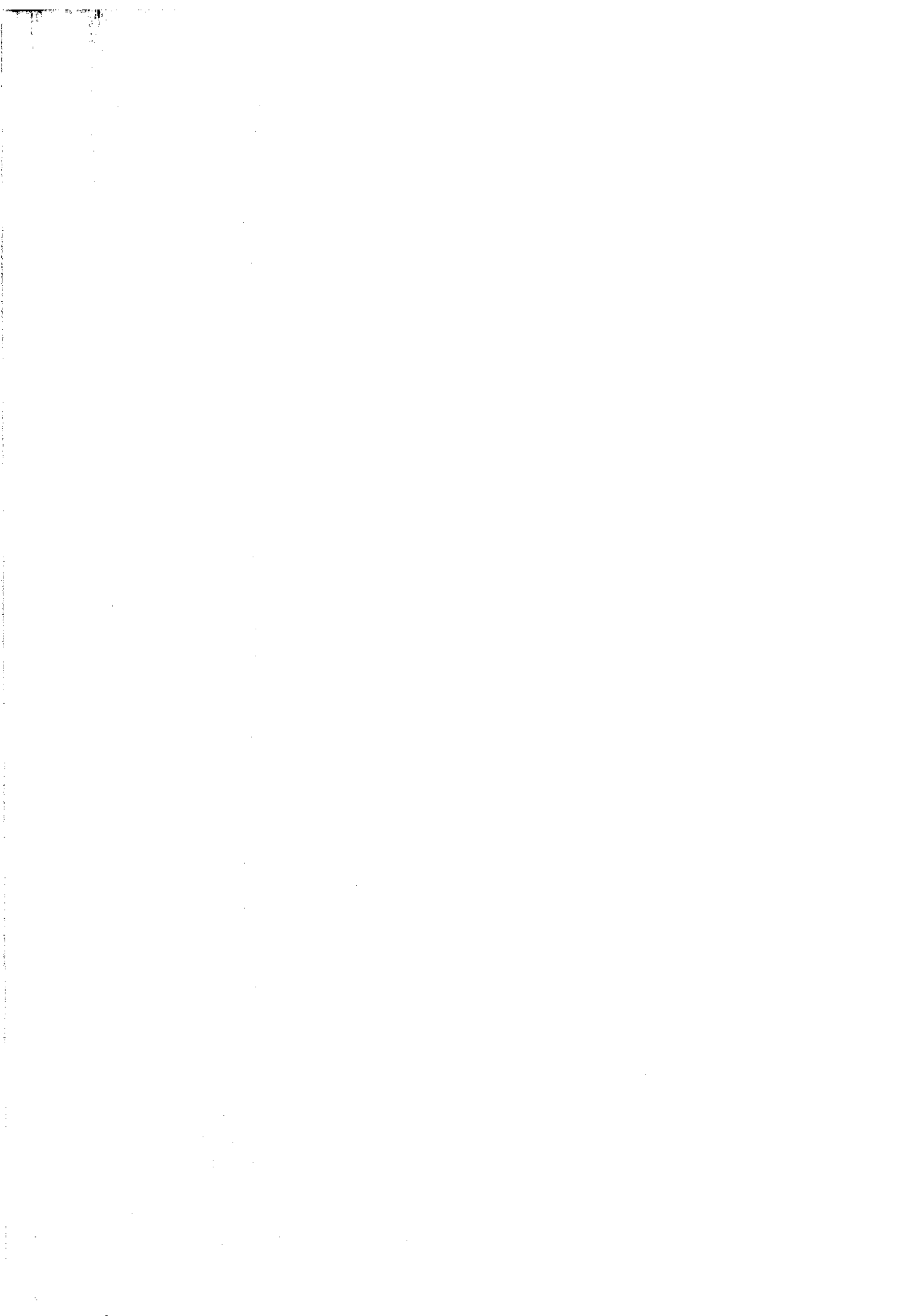
Pentru aceste considerente Curtea constată că în mod greșit instanța de fond nu a reținut concluziile raportului de expertiză, în sensul corectei deduceri de către societatea reclamantă a TVA-ului aferentă leasingului financiar.

6.) Examinând în continuare a doua critică a recurente, Curtea reține că suma de 522.197 lei a fost încasată de la SC SRL de recurenta-reclamantă la data de 26.10.2007 – sumele de 500.000 lei, 2.697,65 lei și la data 15.11.2007 – 19.500 lei, potrivit extraselor de cont bancar, menționându-se că reprezintă c/valoare marfă, însă în perioada septembrie-decembrie 2007 societatea nu s-a aprovizionat cu marfă, iar facturile menționate pe extrasul de cont nu fac parte din plaja de numere a facturilor utilizate de societate, astfel încât mențiunea apare ca eronată.

Pe de altă parte, sumele astfel încasate corespund, atât sub aspectul cuantumului, cât și al modalității de constituire, aportului financiar convenit de cele două societăți a fi constituit de asociatul secund – SC SRL - pentru realizarea activității economice în temeiul contractului de asociere în participațiune încheiat la 10.2007.

Or, în aceste condiții, nefiind îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de disp. art. 126 alin. 1 din Codul fiscal, aportul menționat nu poate constitui operațiune impozabilă din punct de vedere al TVA, concluzie pe care o exprimă, de altfel, și experții desemnați în cauză.

Pe de altă parte, folosirea ulterioară a sumelor menționate, cu alt scop de către reclamantă, nu este o împrejurare reținută în raportul de inspecție fiscală ce a stat la

baza stabilirii obligațiilor de plată suplimentare și a deciziei de impunere nr. 377/1856/30.04.2009, astfel încât va fi înlăturată de instanță.

Curtea constată că în cauză nu este incidentă ipoteza reținută prin decizia nr. V/2007 dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, cât timp suma totală de 522.197 lei este justificată prin contractul de asociere în participațiune, neexistând facturi sau avize de însoțire a mărfii completate necorespunzător, care să consemneze efectuarea unei livrări de marfă.

Pentru considerentele expuse, în aceasta situație recurenta nu datorează TVA pentru suma de 522.197 lei și nici accesoriile aferente, impunându-se anularea deciziei de impunere nr. [redacted] a raportului de inspecție fiscală parțială încheiat la 28.04.2008 și a deciziei nr. [redacted] cu exonerarea recurente de plata sumelor reținute în sarcina sa.

Instanța de fond în mod greșit a înlăturat concluziile raportului de expertiză contabilă, la care, de altfel, părțile nu au formulat obiecțiuni pentru refacerea sau completarea lucrării.

În cauză fiind incidente disp. art. 304 pct. 9 cod proc. civ., în temeiul disp, art. 312 alin. 1-3 cod proc. civ., recursul va fi admis, sentința recurată va fi modificată în tot, în sensul că va fi admisă acțiunea și vor fi anulate actele mai sus menționate, pentru sumele solicitate, cu exonerarea recurente de plata acestora.

Pentru aceste motive

În numele legii

DECIDE

Admite recursul declarat de reclamanta **SC [redacted] SRL** cu sediul în [redacted] nr. [redacted] județul [redacted] împotriva sentinței nr. [redacted] din 21 septembrie 2010 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimata pârâtă **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE** cu sediul în [redacted] str. [redacted] județul [redacted] prin reprezentanții săi legali:

Modifică în tot sentința, în sensul că admite acțiune, anulează decizia nr. [redacted] decizia de impunere nr. [redacted] raportul de inspecție fiscală parțială încheiat la [redacted] exonerează recurenta de plata sumelor solicitate reținute în sarcina sa.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI,

GREFIER,

Red. A.L.

Tehnored. M.I. /2 ex./21.12.2010

Dosar fond [redacted] al Tribunalului

Jud fond

Operator date cu caracter personal

Număr notificare 3120

